

De auto van Patrick Keeler wordt uit het water van de Nieuwe Gracht getakeld (links). Zelf ligt hij dagen in kritieke toestand **in het ziekenhuis**. Onderste foto: **Keeler omhelst Etta Schmitt**, een van zijn redders.

FOTO'S ROWIN VAN DIEST (BOVEN) EN SJOERD VAN GELDEREN (RECHTS)

» seert. Hij zit zakelijk in een zware periode en heeft die middag net een sessie stressreductie achter de rug. Als hij langs het ongeluk fietst denkt hij: „Dit kan er ook nog wel bij.” Hij stapt af, zet zijn fiets tegen een boom en springt.

Samen weten ze de auto op zijn zijkant te duwen en weer duikt Francis verschillende malen naar beneden. Hij zal later vertellen dat hij geen idee heeft wie er behalve hem in het water is gesprongen - hij ziet niemand, voelt geen kou, niet het gat dat hij later in zijn hand blijkt te hebben of de diepe schrammen op zijn armen. Hij vraagt wel Robert Pascal om zijn been vast te houden - zodat die hem eruit kan trekken, mocht hij vast komen te zitten. Dan voelt hij een voet op de achterbank. Hoe Patrick daar is beland is nog steeds een raadsel. Misschien is hij uit de gordel gegleden toen zijn lichaam verslapte op het moment dat hij buiten bewustzijn raakte, of heeft hij zich in zijn doodstrijd toch weten te bevrijden. Francis weet Patrick uit de auto te krijgen, duwt hem omhoog en geeft hem af aan de anderen. Als Patrick vervolgens naar de kant wordt gemanoeuvreed is het 16.38 uur. Hij heeft ruim 5 minuten onder water gelegen.

Hartmassage

Janine Bisschops, die alles vanaf de kant heeft gevolgd, duikt naar voren als Patrick op het gras wordt gehesen. Ze constateert dat Patrick klinisch dood is en begint onmiddellijk met reanimeren. Bij de hartmassage breekt ze twee ribben. Als Etta een paar minuten later aan wal wordt gehesen neemt die de hartmassage over en doet Janine de mond-op-mondbeademing. Na een minuut begint Patrick te *gaspen*, een eerste teken van leven. Inmiddels zijn ambulance, politie en brandweer met een duikersteam gearriveerd en landt er een traumahelikopter in het naastgelegen Kenaupark. De hulpdiensten nemen de reanimatie over en brengen hem naar het traumacentrum van het VU Medisch Centrum in Amsterdam.

Terwijl duikers de auto controleren op andere inzittenden, worden de drijfmaten redders opgevangen door de hulpdiensten. Ze worden geregistreerd en krijgen een isoleerdeken tegen onderkoeling. Tobias, die als eerste ter plekke was, heeft dan net zijn rugzak en zijn jas en schoenen teruggevonden en besluit dat het zo wel genoeg is geweest. In zijn eentje loopt hij richting theater. Vijftig meter verderop begint hij hevig te rillen en merkt hij pas hoe koud hij het heeft. Hij wordt uiteindelijk door een ambulance naar De Toneelschuur gereden. „Ik kom hier vanavond spelen”, zegt hij tegen de twee dames van de receptie, die een drijfmatte jongeman,

Hij herinnert zich hoe koud het water is dat zijn longen binnenloopt. Misschien is er nog hoop, denkt hij nog

gehuld in een gouden deken, de hal binnen zien wandelen. Die avond vergeet hij een regel van zijn tekst, als er een scène wordt gespeeld waarin een drenkeling uit het water wordt gehaald en een poging tot reanimatie niets meer uithaalt.

De longfoto van Patrick die in het ziekenhuis wordt gemaakt ziet er ‘verschrikkelijk’ uit, zal hij later op zijn Facebook-pagina schrijven. Hij wordt op de intensive care kunstmatig gekoeld tot 32 graden Celsius en beademd, waarbij men probeert het vocht uit zijn longen te krijgen. Over hoe hij er op dat moment neurologisch aan toe is valt nog niks te zeggen. Zijn vriendin Uriël Nieuwenburg neemt met familie en vrienden haar intrek in een familiekamer van het VUmc. Drie dagen lang blijft het kantje boord. Op donderdag besluit zij dat hun dochters Una (9) en Flox (6) naar het ziekenhuis moeten komen omdat, zoals ze zegt, „ik het mezelf nooit zou vergeven als ze Patrick niet meer levend zouden zien. Ook al had ik ze willen behoeden voor een vader die ze bijna niet zouden herkennen en die bovendien koud was”. Op vrijdag wordt Patrick soms wakker en op zaterdag herkent hij voor het eerst mensen. „Toen iemand zei dat het een goed idee was mijn bril op te zetten ging dat nog beter”, schrijft hij op Facebook. Daarna gaat het snel vooruit.

Zwarte lippen

Janine Bisschops slaapt de eerste week slecht en belt drie keer naar het ziekenhuis om te vragen hoe het met Patrick gaat. Etta Schmitt droomt over mensen die ze moet redden maar waar ze niet bij kan - bijna iedereen die er die dag bij was heeft dergelijke dromen. Mohamed Kasmy vraagt na een week bij het politiebureau om het nummer van Patrick: „Ik wilde heel graag weten hoe het ging. Met hem praten. Dan kon ik het afsluiten.” Triatlon-atlete Lotte van Meurs volgt een traject van Slachtofferhulp omdat ze niet kan verwerken dat ze verstijfde onder water en omdat ze het akelige beeld van de dode Patrick - opgezwollen lichaam, een vol rond hoofd, vaalgrijze kleur, zwarte lippen - maar niet uit haar hoofd kan krijgen. Zij zal hem dan ook als eerste persoonlijk ontmoeten - een idee van Slachtofferhulp, om dat akelige beeld te vervangen door hoe hij er nu uitziet: gezond, slank, met een normale huidskleur. „Ik zag hem en ik moest zo huilen. Ik bleef maar tegen hem zeggen: wat ben je mooi, wat ben je mooi. Zo, tja, hoe zal ik het zeggen, *levend*.”

Alle redders ontmoeten Patrick en Uriël, en elkaar, vier weken later, op 26 juni, op het politiebureau, op initiatief van politie en Slachtofferhulp. Voor de meesten is het de eerste keer dat ze hem na het

ongeluk weer zien. Jaap Maarse stelt zich voor aan Patrick en vraagt hem: „En wie ben jij?” „Ik was het slachtoffer”, zegt Patrick lachend. Ook Robert Pascal herkent hem nauwelijks: „Ik had het idee dat we een man van mijn postuur uit het water haalden. Maar hij is kleiner en tenderder dan ik.” Het wordt een emotionele bijeenkomst, die voor Patrick voelt als „een soort reünie met vrienden die je heel lang niet hebt gezien. Er was een groot gevoel van verbondenheid, alsof ik deze mensen al heel goed kende. We raakten maar niet uitgepraat.” Iedereen vertelt die avond zijn deel van het verhaal, waardoor alle losse puzzelstukken op hun plaats vallen. Er is een applaus voor Francis. Er wordt ook gezegd hoe opvallend het was dat alle sleutels, portemonnees en telefoons er na het ongeval nog lagen. „Logisch,” zegt Mohamed, „de enige Marokkaan die er was lag in het water.” Lotte van Meurs begrijpt tijdens deze bijeenkomst dat zij niet de enige was die niet vaker naar beneden dook, die dag in mei. Zij zal zich na deze avond een stuk beter voelen. De anderhalf uur die er voor de bijeenkomst gepland staan worden er drie en bij de kroeg die ze daarna samen bezoeken, worden ze er rond sluitingstijd uitgestuurd.

Overlevingskans

De kans dat Patrick Keeler dit ongeluk zou overleven was minder dan 1 procent, zeggen zijn twee reddende artsen Etta en Janine. Ze noemen het een medisch wonder dat hij er zonder fysieke en neurologische gevolgen uit is gekomen. Patrick besluit al terwijl hij nog op de intensive care ligt dat hij niet op de oude voet verder kan en wil leven. „Ik was totaal overwerkt, ik werkte dag en nacht, de verhouding werk-privé was zoek. Het ongeluk heeft mij uiteindelijk de impuls gegeven om de dingen die ik wilde veranderen nu echt aan te pakken. Al gelijk in het ziekenhuis ben ik gaan schrijven: zo en zo wil ik het, dit en dit moet anders. Het was voor mij heel helder, heel positief.”

Eenmaal thuis merkt hij hoe snel hij weer geneigd is in het oude stramien terug te vallen. Daarom gaat hij, via zijn inkomensverzekeraar, met een coach aan de slag. Daar hoort ook bij: het achterhalen van de redenen waarom hij eigenlijk zo hard werkt. En het loslaten van vaste patronen. Dat is niet makkelijk, maar langzaamaan gaat het beter. Hij slaapt meer, werkt minder, deelt zijn tijd efficiënter in. „Soms merk ik dat ik weer loop te jagen maar dan denk ik heel snel: stop. Uriël en de kinderen zijn daar ook heel blij mee. Ik realiseer me: je moet nu van het leven genieten. Dit is het. En het kan maar zo voorbij zijn.”